

PRAKSISOVERSIGT · AFGIFTSRET

Praksisoversigt over forsikringsafgift (skadesforsikringsafgiftsloven)

Afgiftspligtens rækkevidde, skadesforsikringsbegrebet og fritagelserne i Skatterådets praksis

Version 2 Opdateret 16. jul. 2026 10 afgørelser · 2008-2025

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Skadesforsikringsafgiften er en løbende præmieafgift på 1,1 pct., der siden 1. januar 2013 har afløst den dokumentbaserede stempelafgift på forsikringspolicer. Praksis er næsten udelukkende administrativ og domineret af Skatterådets bindende svar, hvor de tilbagevendende stridspunkter er skadesforsikringsbegrebets afgrænsning via forsikringsklassebilaget, præmiebegrebet i trepartsforhold og rækkevidden af fritagelseskataloget i § 4. Efter lovændringen med virkning fra 1. juli 2015 er det alene bilagets kategorisering – ikke udbyderens status – der afgør afgiftspligten, hvilket vendte op og ned på retstilstanden for vejhjælpsabonnementer. Sideløbende gælder to ældre og strukturelt anderledes forsikringsafgifter, lystfartøjsforsikringsafgiften og motoransvarsforsikringsafgiften, med hver deres tvistemønstre.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Kriterierne i skadesforsikringsafgiftslovens § 1, stk. 1, nr. 1-3, er alternative og ikke kumulative – afgiftspligt indtræder, når blot ét af dem er opfyldt.
- 02** Er risikoen placeret i et andet EØS-land, er præmien ikke afgiftspligtig i Danmark, uanset hvor aftalen er indgået.
- 03** Efter lovændringen med virkning fra 1. juli 2015 afgøres skadesforsikringsbegrebet alene af forsikringsklassebilagets kategorisering – ikke af, om udbyderen er et forsikringsselskab, og ikke af særreglerne om tilladelse i lov om finansiel virksomhed.
- 04** Vejhjælpsabonnementer er afgiftspligtig assistance (forsikringsklasse 18), også når de udbydes af virksomheder, der er undtaget fra kravet om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.
- 05** Assistancebegrebet forudsætter, at ydelsen leveres i forbindelse med skader; abonnement på snerydning falder derfor uden for.
- 06** Afgiftssubjektet er alene den virksomhed, der påtager sig forsikringsrisikoen – forsikringsagenter er hverken afgiftspligtige eller registreringspligtige.

- 07** Afgiftsgrundlaget er det vederlag, forsikringsselskabet modtager for at overtage risikoen; en agents selvstændigt fastsatte avance oven på præmien indgår ikke.
- 08** Værnsreglen i § 3, stk. 2, sætter et minimumsafgiftsgrundlag svarende til markedsprisen, når forsikringen har sammenhæng med en anden aftale eller indgås mellem parter i interessefællesskab – også når forsikringen udbydes »gratis«.
- 09** En momsmæssig fordeling af vederlag kan ikke lægges til grund for afgiftsgrundlaget efter § 3, stk. 2, og omvendt.
- 10** Fritagelsen for transportforsikring omfatter ikke kun varer under forsendelse, men også fragtføreres og speditørers ansvarsforsikringer.
- 11** Modregning i afgiftsgrundlaget for tilbagebetalt præmie forudsætter, at præmien inklusive afgiften faktisk er tilbagebetalt til forsikringstageren, og at det er den afgiftspligtige selv, der har foretaget tilbagebetalingen.
- 12** Et fartøj er ikke et lystfartøj, når det er konstrueret som erhvervsfartøj og udelukkende anvendes til kulturhistorisk bevaring; kontingent- og gebyrfinansieret klubsejls klubbet gør derimod ikke anvendelsen erhvervsmæssig.
- 13** Motoransvarsforsikringsafgiften er en præmieafgift med en minimumsafgift beregnet ud fra udbetalte erstatninger, hvilket forudsætter et særskilt erstatningsregnskab.

Fra stempelafgift på dokumenter til løbende præmieafgift –

§ 1 2013-reformen

Skadesforsikringsafgiften er resultatet af en bevidst strukturreform. Indtil 1. januar 2013 blev afgiften opkrævet efter stempelafgiftsloven som en **dokumentafgift**, der udløstes ved policens udstedelse. **Betænkning nr. 1364/1998 fra Stempeludvalget** havde allerede anbefalet en afvikling af stempeloven – udvalget beskrev afgiften som knyttet til »et underskrevet dokument« med en beregning, parterne selv foretog, og som kun blev kontrolleret, hvis dokumentet passerende en anholdelsespligtig myndighed. Efter 1999-revisionen var stempelafgiftsloven reelt reduceret til en ren afgift på skadesforsikring.

Med [lovforslag L 172 \(2011-12\)](#) blev dokumentafgiften afskaffet og erstattet af en løbende præmieafgift ved **lov nr. 551 af 18. juni 2012**. De almindelige bemærkninger angiver formålet:

Reglerne i stempelafgiftsloven er forældede og unødigt komplicerede. Men den væsentligste fordel ved at gå over til en løbende præmieafgift er, at afgiften dermed ikke på samme måde som stempelafgiften virker hæmmende for konkurrencen på forsikringsmarkedet. I stedet for at forsikringstageren skal betale en relativt høj stempelafgift ved tegningen af en forsikring, bliver afgiftsbelastningen fordelt på den løbende præmie. Dermed hæmmer afgiften ikke incitamentet til at skifte forsikring, hvis forsikringstageren kan opnå en lavere præmie i et andet forsikringsselskab.

Reformen erstattede stempelafgiftens valgfrie beregningsgrundlag – 29 øre pr. 5.000 kr. forsikringssum **eller** 14 pct. af årspræmien – med én sats på 1,1 pct., jf. [skadesforsikringsafgiftsloven § 2](#). Samtidig bortfaldt

»forskelsstemplingen«, de faste afgifter på genforsikringspolicer (50 kr.) og generalpolicer (5 kr.) samt loftet på 8 kr. for lovpligtige motoransvarsforsikringer. Provenumæssigt blev satsen fastsat, så indtægten efter tilbageløb steg fra ca. 250 mio. kr. til ca. 350 mio. kr. årligt – hvoraf halvdelen af stigningen ifølge bemærkningerne alene skyldtes en oprydning i »forkert forsikringspraksis« for kombinerede forsikringer, hvor der kun var stemplet af en delpræmie.

Den gamle retstilstands kompleksitet illustreres af [SKM2008.173.SR](#), hvor Skatterådet måtte tage stilling til stemplingen af en købsforsikring med en løbende skiftende kundepulje. Rådet fastslog, at aftalen ikke var en fællespolice, at stemplingen skulle ske på grundlag af den til enhver tid værende pulje med forskelsstempling ved forøgelser, og at et skøn over forsikringssummen ikke måtte baseres på skadesfrekvens:

Skadesfrekvensen er ikke udtryk for selskabets maksimale juridiske forpligtelse.

Netop den type afgrænsningsproblemer var reformens anledning. Bemærk dog, at rammeaftaler (generalpolicer) fortsat er omfattet af hovedreglen: betales der vederlag ved tegning af en generalpolice, er dette vederlag afgiftspligtigt, ligesom præmierne for de enkelte risici, der efterfølgende anmeldes under aftalen.

LOV

Skadesforsikringsafgiftsloven § 2

PRAKSIS

Skatterådet · Stempelafgift af købsforsikring med dynamisk kundepulje

20.02.2008

§ 2 Afgiftspligtens stedlige rækkevidde: indgåelsesland, risikoplacering og EØS-undtagelsen

[Skadesforsikringsafgiftslovens § 1, stk. 1](#) opregner tre selvstændige tilknytningsmomenter:

Nr.	Tilknytningsmoment
1	Forsikringsaftalen er indgået her i landet
2	Den forsikrede risiko er placeret her i landet , uanset hvor aftalen er indgået
3	Parterne er hjemmehørende her i landet , medmindre ingen del af præmien skal betales her i landet

Kriterierne er **alternative, ikke kumulative**. Det blev udtrykkeligt præciseret ved en ændring af § 1, stk. 1, nr. 2, gennemført ved **lov nr. 1532 af 27. december 2014** med virkning fra 1. juli 2015. Forarbejderne til ændringen er ganske korte, men utvetydige:

Der er tale om en teknisk præcisering af den eksisterende formulering i § 1, stk. 1, nr. 2. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-3, er ikke kumulative kriterier, hvilket præciseres med nærværende ændring fra ordet »og« til ordet »eller«.

Hvad der ligger i »indgået her i landet«, fremgår ikke af lovteksten, men af de oprindelige bemærkninger til § 1. Der er tale om en aftale om skadesforsikring, som forsikringstageren har indgået med enten et forsikringsselskab etableret her i landet, en filial af et udenlandsk forsikringsselskab etableret her i landet, eller en forsikringsformidler etableret her i landet, som formidler forsikringen for danske eller udenlandske forsikringsselskaber.

Det praktisk vigtigste er dog **undtagelsen** i [§ 1, stk. 2](#), der er en videreførelse af stempelafgiftsloven og modificerer nr. 1. Forarbejderne opsummerer samspillet præcist:

Der er således afgiftspligt af de forsikringsaftaler, hvor risikoen er placeret her i landet, samt de forsikringsaftaler, som er indgået her i landet, og hvor risikoen er placeret i et land, som ikke er omfattet af EØS. Der er derimod ikke afgiftspligt efter § 1, stk. 1, i de situationer, hvor forsikringsaftalen er indgået med en forsikringsvirksomhed, der er beliggende i Danmark, men hvor risikoen er placeret i et andet EØS-land.

Den konstruktion er EU-retligt bundet. Bestemmelsen hviler efter forarbejderne på **Rådets direktiv 92/49/EØF, artikel 46**, hvorefter forsikringsaftaler udelukkende må pålægges afgift i det land, hvor risikoen består (»risikolandet«). Risikolandet fastlægges efter **direktiv 88/357/EØF, artikel 2, litra d**, som forarbejderne gengiver:

- den medlemsstat, hvor **genstanden befinder sig**, når forsikringen dækker fast ejendom eller fast ejendom og indbo, i det omfang indboet er dækket af samme police,
- den medlemsstat, hvor **registreringen er sket**, når forsikringen dækker transportmidler af enhver art,
- den medlemsstat, hvor **forsikringstageren har indgået aftalen**, ved aftaler med en varighed på højst fire måneder om risici i forbindelse med rejser eller ferie, uanset forsikringsklasse,
- den medlemsstat, hvor **forsikringstageren har sin sædvanlige bopæl** – eller for juridiske personer den medlemsstat, hvor den forsikrede virksomhed er beliggende – i alle øvrige tilfælde.

Begge direktiver er siden afløst af [Solvens II-direktivet](#), men den risikolandsbaserede kompetencefordeling, som § 1, stk. 2, gennemfører, er uændret. Forarbejdernes opregning er derfor fortsat den operative rettesnor, når afgiftspligten for grænseoverskridende policer skal fastlægges.

LOV

Skadesforsikringsafgiftsloven § 1, stk. 1-2

Skadesforsikringsbegrebet i § 1, stk. 3: forsikringsklassebilaget som eneste kriterium

[§ 1, stk. 3](#) definerer skadesforsikring ved en ren henvisning: der forstås »forsikring af risici, der er kategoriseret som skadesforsikring i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed«. De oprindelige forarbejder beskriver bestemmelsen som en præcisering af gældende praksis efter stempelafgiftsloven og forankrer den i forsikringsretten:

Stk. 3 er en præcisering af gældende praksis efter stempelafgiftsloven, hvor det fastslås, at begrebet skadesforsikring i dette lovforslag er i overensstemmelse med de forsikringsretlige definitioner. Ved skadesforsikring forstås således begrebsmæssigt forsikring af de forsikringsklasser, der fremgår af bilag 7 til Lov om finansiel virksomhed.

Den underliggende materielle definition er, at skadesforsikring er **en aftale, hvor et forsikringsselskab overtager den økonomiske risiko for en uvis begivenheds indtræden**, og at enhver lovlig interesse, der lader sig ansætte i penge, kan være genstand for skadesforsikring, jf. [forsikringsaftaleloven § 35](#). Forsikringen kan tegnes for forsikringstagerens eller tredjemands interesse – en pointe, der får selvstændig betydning i trepartsforhold, jf. nedenfor.

Bilaget oplister forsikringsklasserne nr. 1-18 i overensstemmelse med de bagvedliggende EU-regler. Typiske eksempler fra forarbejderne og [Den juridiske vejledning, afsnit E.A.6.1.2.2](#) er bygningsforsikring, løseforsikring, erhvervsansvarsforsikring, indboforsikring, familieansvarsforsikring, sygeforsikring, personulykkesforsikring, retshjælpsforsikring og motoransvarsforsikring.

Uden for begrebet falder livsforsikring, der efter forsikringsreguleringen holdes adskilt fra skadesforsikring. Det samme gælder visse invalideforsikringer. Forarbejderne begrundet det med kontinuitet:

Der er tale om invalideforsikringer med løbende udbetalinger, som i dag er omfattet af Pensionsbeskatningslovens § 2, nr. 4, litra c, og som er omfattet af fradragsret og bortseelsesret efter Pensionsbeskatningsloven. [...] Disse forsikringer vil fortsat ikke være omfattet af skadesforsikringsafgift, idet det ikke er hensigten at ændre på retstilstanden.

Aktualitetsforbehold. Henvisningen i § 1, stk. 3, er ved [lov om forsikringsvirksomhed](#) (LOV nr. 718 af 13. juni 2023) ændret fra »bilag 7 til lov om finansiel virksomhed« til »bilag 1 til lov om forsikringsvirksomhed«. Ændringen er **endnu ikke konsolideret** ind i lovbekendtgørelsen (LBK nr. 1880 af 11. december 2020), som fortsat henviser til bilag 7. Forarbejderne fastslår, at der ikke er tale om en materiel ændring:

Forslaget er en konsekvens af forslag til lov om forsikringsvirksomhed, hvor bilag 7 til lov om finansiel virksomhed foreslås ophævet og indsat som bilag 1 til lov om forsikringsvirksomhed. Der ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Skattestyrelsen lægger da også allerede bilag 1 til lov om forsikringsvirksomhed til grund i vejledningen. Den praktiske konsekvens er alene, at man ved læsning af den konsoliderede lovtekst skal huske at slå op i det nye bilag.

LOV

[Forsikringsaftaleloven § 35](#)
[Skadesforsikringsafgiftsloven § 1, stk. 3](#)

§ 4 **Vejhjælpssagerne: fra SKM2013.646.SR over lovændringen til SKM2015.696.SR**

Ingen enkeltsag har formet skadesforsikringsafgiften mere end vejhjælpssagerne, der udgør områdets mest lærerige eksempel på spillet mellem administrativ praksis og lovgivers reaktion.

Første akt. I [SKM2013.646.SR](#) bekræftede Skatterådet, at et selskabs abonnementsordninger med autohjælp og bugsering **ikke** var omfattet af afgiftspligten. Rådet lagde bl.a. vægt på, at ydelserne ikke blev leveret af et forsikringsselskab som omhandlet i bemærkningerne til lovens § 1.

Anden akt. Lovgiver reagerede. Ved [lov nr. 1533 af 27. december 2014](#) (L 64 B) blev § 1, stk. 3, omformuleret, så afgiftspligten fra 1. juli 2015 alene afhænger af bilagets kategorisering. [Den juridiske vejledning, afsnit E.A.6.1.2.2](#) beskriver virkningen uden omsvøb:

Ændringen medfører, at vejhjælpsabonnenter, som leveres af andre end egentlige forsikringsselskaber, også er omfattet af skadesforsikringsafgift. Dermed ændres den hidtidige retstilstand som følge af Skatterådets afgørelse i SKM2013.646.SR.

Tredje akt. Samme spørger vendte tilbage i [SKM2015.696.SR](#) og gjorde gældende, at et bilag ikke kan have et videregående anvendelsesområde end den lov, det er knyttet til: når [lov om finansiel virksomhed § 11](#) i stk. 2,

nr. 6, undtager virksomheder, hvis formål er begrænset til vejhjælp, fra tilladelseskravet, kunne sådanne ydelser efter spørgers opfattelse slet ikke være forsikringsvirksomhed – og dermed heller ikke omfattet af bilaget.

Skatterådet afviste argumentet i alle led. Afgiftspligten følger **udelukkende** bilaget; eventuelle undtagelser i selve lov om finansiel virksomhed er uden betydning, hvilket netop understreges af, at lovgiver ændrede henvisningen fra »i lov om finansiel virksomhed« til »i bilag 7«. Vejhjælp falder klart under forsikringsklasse 18 (»assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen eller det faste opholdssted«). Og undtagelsen fra tilladelseskravet **bekræfter** snarere end modsiger, at vejhjælp er forsikringsvirksomhed:

Virksomheder, der kun leverer denne form for ydelser og ikke andre typer forsikringsydelser, er undtaget fra de nærmere regler i lov om finansiel virksomhed, som gælder for forsikringsselskaber. Ændringen medfører, at disse virksomheder også bliver afgiftspligtige.

Det metodiske udbytte er tredelt:

- **Bilaget er selv bærende.** Kategoriseringen i forsikringsklassebilaget er det eneste kriterium. Erhvervsreguleringens undtagelser fra tilladelseskrav smitter ikke af på afgiftspligten.
- **Udbyderens status er irrelevant.** Efter 1. juli 2015 kan man ikke længere argumentere sig ud af afgiften ved at påvise, at man ikke er et forsikringsselskab.
- **Konkurrenceneutralitet er formålet.** Lovforslaget angav eksplicit, at hensigten var at ligestille alle udbydere af vejhjælpsabonnementer.

[SKM2013.646.SR](#) har dermed ingen selvstændig værdi som gældende ret i dag – men er uundværlig til at forstå, hvorfor § 1, stk. 3, er formuleret, som den er.

LOV	Lov om finansiel virksomhed § 11, stk. 2	Skadesforsikringsafgiftsloven § 1, stk. 3
PRAKSIS	Skatterådet · Vejhjælpsabonnementer er afgiftspligtig skadesforsikring efter lovændring	09.11.2015
	Skatterådet · Vejhjælpsabonnementer udbudt af ikke-forsikringsselskaber falder uden for skadesforsikringsafgift	12.09.2013

§ 5 Assistancebegrebets ydergrænse: snerydning falder uden for forsikringsklasse 18

Når bilaget er enerådende, bliver spørgsmålet, hvor langt de enkelte forsikringsklasser rækker.

[SKM2017.536.SR](#) trækker grænsen for assistancebegrebet i forsikringsklasse 18. Sagen er formelt en momssag, men fortolkningen af assistancebegrebet er den samme, og afgørelsen er derfor central også afgiftsretligt.

Spørger tilbød snerydning og saltning på årsabonnement (525 kr. inkl. moms) med udløsning ved snefald over 1 cm fast sne. Spørger gjorde gældende, at ordningen opfyldte EU-Domstolens kriterier for forsikringslignende transaktioner, jf. **sag C-13/06**, som Skatterådet gengiver ordret:

Sidstnævnte virksomhed, der vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen eller det faste opholdssted, består i mod forudgående præmiebetaling at forpligte sig til omgående at yde den sikrede i henhold til kontrakten om assistance bistand, når vedkommende kommer i vanskeligheder som følge af en hændelig begivenhed. En sådan bistand kan bl.a. bestå i kontantydelse eller naturalydelse, i givet fald ved benyttelse af tjenesteyderens eget personale eller materiel. Som det fremgår af samme

direktivs artikel 2, stk. 3, kan en sådan bistand i tilfælde af skade eller ulykke, der rammer et køretøj, bl.a. bestå i en reparation på stedet eller i en transport af køretøjet til det sted, hvor reparationen vil kunne foretages.

Domstolen har samtidig fastslået, at der intet er, som kan begrunde, at udtrykket »forsikring« fortolkes forskelligt, alt efter om det er indeholdt i forsikringsdirektiverne eller i momsdirektivet.

Skatterådet afviste alligevel at anse snerydningen for assistance. Det afgørende var, at de hidtil anerkendte ydelser – vejhjælp, reparation af stenslag, uforudsete bilreparationer – leveres **i forbindelse med skader**. Snerydning udløses ganske vist af en hændelig begivenhed (snefald), men leveres ikke i forbindelse med en skade, og snerydning på en privat grund falder uden for definitionen af assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen.

Sammenholdt med vejhjælpssagerne tegner der sig et klart mønster:

Ydelse	Inden for forsikringsklasse 18?	Afgørelse
Autohjælp, bugsering, døroplukning, starthjælp, hjulskifte ved uheld	Ja	SKM2015.696.SR
Snerydning og saltning på abonnement	Nej	SKM2017.536.SR

Grænsen går altså ved **skadeselementet og befordrings-/fraværssituationen**, ikke ved risikoovervæltningen som sådan. En abonnementsordning kan udmærket have risikoovervæltende karakter og alligevel falde uden for bilaget, hvis ydelsen ikke leveres i tilknytning til en skade.

LOV

Momsloven § 13, stk. 1

Skadesforsikringsafgiftsloven § 1, stk. 3

PRAKSIS

Skatterådet · Snerydning på abonnement er ikke momsfrataget forsikring

05.09.2017

Skatterådet · Vejhjælpsabonnementer er afgiftspligtig skadesforsikring efter lovændring

09.11.2015

§ 6 Afgiftssubjektet i § 5: kun den, der påtager sig forsikringsrisikoen

Efter § 5 betales afgiften af »forsikringsvirksomheder, der indgår eller har indgået aftaler om skadesforsikring«. Kredsen af afgiftssubjekter er dermed snæver – og det var et bevidst valg. Efter stempelafgiftsloven hæftede enhver part i retsforholdet, herunder forsikringskunden. De almindelige bemærkninger begrunder omlægningen:

På andre afgiftsområder har købere af afgiftspligtige varer og ydelser ikke i dag ansvar for beregning og indbetaling af afgiften, derimod er afgiftspligten normalt lagt hos leverandøren af den afgiftspligtige leverance. Der ses heller ikke for denne afgift at være holdepunkter for at opretholde en direkte afgiftspligt for forsikringstageren.

Den generelle kundehæftelse blev derfor ikke videreført. Tilbage står kun en hæftelse for forsikringstageren i de tilfælde, hvor et selskab uden for EU – i et land uden en inddrivelsesaftale svarende til EU-reglerne – har tegnet en afgiftspligtig forsikring og undladt at lade sig registrere. Tilsvarende er kravet om herboende repræsentant gjort **frivilligt** for virksomheder fra EU/EØS og lande med inddrivelsesaftale, men opretholdt som pligt for øvrige, jf. § 6, stk. 2-3.

Agenten er ikke afgiftssubjekt. SKM2014.237.SR er ledende. En leasingvirksomhed tegnede en gruppepolice, hvorunder leasede genstande blev inddraget efter aftale med leasingtageren, og optrådte samtidig som agent for forsikringsselskabet. Skatterådet fastslog:

Det fremgår, at Spørger ikke er en virksomhed, som påtager sig en forsikringsrisiko, jf. lovens § 1, stk. 1, og forarbejderne hertil. Spørger virker derimod som agent for et forsikringsselskab. Spørger kan dermed ikke anses som en afgiftspligtig forsikringsvirksomhed efter lovens § 5, og skal derfor heller ikke registreres efter lovens § 6, stk. 1, og afregne afgift til SKAT.

Afgrænsningen af forsikringsagentvirksomhed hentes fra [lov om forsikringsformidling](#): den aktivitet, der består i efter aftale med et eller flere forsikringsselskaber at formidle forsikringsselskabets forsikringsprodukter.

Risikobæreren som styrende kriterium. Skattestyrelsen har udmøntet princippet i styresignalet [SKM2015.457.SKAT](#), indarbejdet i [Den juridiske vejledning, afsnit E.A.6.1.4.1](#). Det afgørende er, hvem der påtager sig den direkte forsikringsrisiko over for den sikrede:

Situation	Afgiftspligtig
Autoværksted/leasingselskab sælger eller tilbyder gratis vejhjælpsabonnement i eget navn og afdækker via abonnement hos vejhjælpsvirksomhed	Forhandler/værksted/leasingselskab
Abonnement udbydes, men vejhjælpen ydes direkte af vejhjælpsvirksomheden efter kontraktlig forpligtelse over for bilejeren	Vejhjælpsvirksomheden
Autoforhandler tilbyder gratis vejhjælp ved køb af ny bil; importøren har tegnet abonnement til afdækning; kunden har kun aftale med forhandleren	Forhandleren
Vejhjælpsvirksomhed sælger enkeltydelser pr. ydelse (ikke abonnement)	Ingen afgiftspligt

To følgevirkninger er værd at bemærke. For det første er den præmie, som en risikobærende virksomhed betaler til vejhjælpsfirmaet for at afdække sin egen risiko, fritaget som **genforsikring** efter [§ 4, nr. 5](#) – der opstår altså ikke kaskadebeskatning. For det andet er det uden betydning, om der anvendes et tredjeparts-callcenter ved bilistens rekvirering, ligesom prisfastsættelsen i sig selv er irrelevant for, hvem der er afgiftssubjekt.

LOV

[Skadesforsikringsafgiftsloven § 4](#)[Skadesforsikringsafgiftsloven § 5](#)[Skadesforsikringsafgiftsloven § 6, stk. 1-3](#)PRAKSIS **Skatterådet** · Skadesforsikringsafgift af leasingvirksomheds avance på forsikringspræmier

04.04.2014

§ 7 Præmiebegrebet i § 3, stk. 1: vederlaget til den, der bærer risikoen

[§ 3, stk. 1](#) definerer præmie som »vederlaget, som betales for en skadesforsikring, uanset hvem der betaler vederlaget«, og bestemmer, at værdien af naturalier skal medregnes. Forarbejderne præciserer, at det er uden betydning, om vederlaget betales af forsikringstageren eller af tredjemand, og at f.eks. en byttehandel som led i betalingen skal værdiansættes, fordi »den betalte præmie [ellers ikke] afspejler den reelle pris for forsikringen«.

Efter [Den juridiske vejledning, afsnit E.A.6.1.2.3](#) er betalingen afgiftspligtig, **uanset om den konkret benævnes forsikringspræmie**. Betales der vederlag ved tegning af en generalpolice, skal der således også svares afgift heraf.

Hvor meget er »vederlaget for forsikringen«? Spørgsmålet blev sat på spidsen i [SKM2014.237.SR-](#). Leasingvirksomheden betalte f.eks. 46,40 kr. pr. måned i præmie til forsikringsselskabet, men opkrævede 60

kr. hos leasingtageren under betegnelsen »forsikring« – en avance på typisk 20-30 pct., som leasingtageren ikke kendte, men på forespørgsel kunne få oplyst. Skulle afgiften beregnes af 46,40 kr. eller af 60 kr.?

Skatterådet valgte det første og forankrede resultatet i selve definitionen af skadesforsikring:

Med præmien, dvs. vederlaget for skadesforsikring, forstås således det vederlag, der betales til forsikringsselskabet for at overtage den økonomiske risiko for indtræden af de skader, der er dækket af forsikringsaftalen.

Det bærende hensyn var **frivilligheden** i agentens prissætning:

Der lægges i den forbindelse vægt på, at det i forholdet mellem forsikringsselskabet og Spørger er frivilligt for Spørger, om denne overfor leasingtager vil opkræve honorar/vederlag, som lægges oveni den pris, der opkræves hos leasingtageren for forsikringen. Dette yderligere beløb kan dermed ikke anses som en del af forsikringsselskabets pris for forsikringen, og der er dermed ikke tale om vederlag for forsikringsselskabets ydelse i form af skadesforsikring.

Samtidig bekræftede Rådet, at gruppepolicens trepartskonstruktion ikke i sig selv rykker ved afgiftspligten: præmien til forsikringsselskabet er afgiftspligtig, uanset at forsikringen er tegnet som gruppepolice, i tredjemands interesse og for tredjemands regning – netop fordi § 3, stk. 1, gør det ligegyldigt, hvem der betaler.

Den praktiske lære: **afgiftsgrundlaget skæres ved risikoovertagelsen**. Betalingsstrømme, der ligger uden for forsikringsselskabets prissætning og tilfalder et mellemed, er ikke præmie – også selv om de opkræves under samme etiket og i samme faktura.

LOV

Skadesforsikringsafgiftsloven § 1, stk. 1

Skadesforsikringsafgiftsloven § 3, stk. 1

PRAKSIS

Skatterådet · Skadesforsikringsafgift af leasingvirksomheds avance på forsikringspræmier

04.04.2014

§ 8 Værnsreglen i § 3, stk. 2: kombinerede aftaler, interessefællesskab og markedsprisen

Hvor § 3, stk. 1, afgrænser hvad der er præmie, sikrer § 3, stk. 2 et **gulv** under afgiftsgrundlaget. Har aftalen om en afgiftspligtig skadesforsikring sammenhæng med en anden aftale, eller består der interessefællesskab mellem parterne, skal vederlaget mindst anses for at udgøre den pris, uafhængige parter ville fastsætte for en tilsvarende skadesforsikring. Forarbejderne angiver formålet i én sætning: »at undgå, at afgiftsgrundlaget kunstigt holdes nede for at reducere afgiftsbetalingen«.

De typeeksempler, forarbejderne opregner, er stadig vejledende:

- et **kreditkort** med tilknyttet »gratis« rejseforsikring,
- et **abonnement eller kontingent**, der også indeholder en skadesforsikring,
- et **ejendomsmæglersalær**, der også indeholder en flytteforsikring.

Begrundelsen er, at »den synlige præmie for skadesforsikringen [kan] være reduceret, eller måske kan forsikringen ligefrem være »gratis«, fordi den reelle præmie for skadesforsikringen betales som en del af en anden ydelse m.v.«

Interessefællesskab er bevidst ikke defineret. Forarbejderne beskriver hjemlen som en sikkerhedsventil og advarer mod overforbrug:

Begrebet »interessefællesskab« er ikke nærmere defineret, men bestemmelsen skal give SKAT en mulighed for, i særlige tilfælde, at tilsidesætte et afgiftsgrundlag, hvis det afviger fra markedsmæssige vilkår. Det er ikke en bestemmelse, som forventes anvendt særligt ofte, og i sidste ende vil det være op til domstolene at træffe afgørelse.

Fejlfordeling mellem afgiftspligtig og fritaget del. Forarbejderne peger udtrykkeligt på et andet anvendelsesområde, der er praktisk vigtigt netop på grund af fritagelseskataloget i § 4:

Reglen kan også tænkes anvendt i en situation, hvor der indgås aftale om både en afgiftspligtig og en afgiftsfritaget forsikring, og præmien for den afgiftspligtige del er sat uforholdsmæssigt lavt, mens præmien for den afgiftsfritagne del er sat tilsvarende uforholdsmæssigt højt.

Det er samme problem, som reformens provenuberegning adresserede: efter stempelafgiften var der ved kombinerede forsikringer »kun [...] betalt afgift af en delpræmie«, hvilket blev anslået til et årligt provenutab efter tilbageløb på ca. 50 mio. kr.

Udmøntningen på vejhjælpsområdet. Efter [Den juridiske vejledning, afsnit E.A.6.1.2.3](#) skal virksomheden fastsætte prisen på basis af **markedsprisen over for den sikrede forbruger**. Prisen skal kunne rumme en avance i forhold til kost- eller indkøbspris, og der kan tages hensyn til mængderabat opnået på frie markedsvilkår. Foreligger der ikke en sammenlignelig markedspris – f.eks. fordi abonnementet har væsentlig selvrisko eller kun dækker biler op til fire år – tages der udgangspunkt i et standardabonnement med tillæg eller fradrag for den skønnede forholdsmæssige værdi af afvigelserne. Vejledningen accepterer bl.a. følgende beregninger ved en markedspris på 1.100 kr./år:

Variation	Beregning	Afgiftsgrundlag
10 pct. mængderabat på frie markedsvilkår	1.100 - 110	990 kr./år
Egen kostpris 1.200 kr. + 1 pct. avance	1.200 + 12	1.212 kr./år
Selvrisko på 50 pct. af udgiften	1.100 : 2	550 kr./år
Kun biler op til 4 år; aktuarmæssigt 1/3 risiko	1.100 : 3	366,66 kr./år

Markedsprisen kan dokumenteres ved listepreiser over for forbrugere fra **mindst to udbydere årligt**, avancen ved virksomhedens årlige fortjenstmargen fra regnskabstallene, og værdien af væsentlige afvigelser om nødvendigt ved en aktuarmæssig vurdering.

Vandtætte skotter til moms. Vejledningen slår fast, at en momsmæssig fordeling af vederlag ikke kan anvendes ved beregningen af skadesforsikringsafgift efter § 3, stk. 2 – og omvendt – fordi de to regelsæt hviler på hvert sit lovgrundlag og hver sin EU-retspraksis. Momsspørgsmål behandles i [moms-fortolkning](#).

LOV

[Skadesforsikringsafgiftsloven § 3, stk. 2](#)
[Skadesforsikringsafgiftsloven § 4](#)

PRAKSIS

Skatterådet · Skadesforsikringsafgift af leasingvirksomheds avance på forsikringspræmier

04.04.2014

Fritagelseskataloget i § 4 – og transportforsikringens brede rækkevidde

§ 9

§ 4 fritager syv kategorier:

Nr.	Fritagelse
1	Forsikringer tegnet af gensidige skadesforsikringsvirksomheder, der ikke er undergivet tilsyn
2	Forsikringer tegnet i medfør af lov om arbejdsskadesikring
3	Sø-, transport- og luftfartsforsikringer
4	Kreditforsikringer og kautionsforsikringer
5	Genforsikringskontrakter
6	Lovpligtige ansvarsforsikringer i henhold til færdselsloven
7	Arbejdsløshedsforsikring i anerkendte arbejdsløshedskasser

Nr. 1-4 viderefører stempelafgiftslovens fritagelser, mens nr. 5 og 6 er nye. Genforsikringsfritagelsen blev indført, fordi en særrregel »i et vist omfang vil medføre dobbeltbeskatning« – der betales jo afgift to gange af det, der er forsikret i første omgang. Fritagelsen for lovpligtige motoransvarsforsikringer erstattede stempelafgiftslovens loft på 8 kr., der var begrundet i, at disse forsikringer i forvejen rammes af den væsentligt højere motoransvarsforsikringsafgift. Omvendt blev fritagelsen for **små forsikringer** (forsikringssum under 12.000 kr.) ikke videreført, bl.a. fordi den »rummer en risiko for omgåelse ved tegning af en række små forsikringer, frem for at tegne en samlet forsikring«.

Nr. 7 kom til senere. A-kasse-fritagelsen blev indsat ved [lov nr. 1353 af 21. december 2012](#) som en ren konsekvensændring. Forarbejderne forklarer baggrunden – forsikringsdokumenter mellem anerkendte arbejdsløshedskasser og deres medlemmer var fritaget for stempelafgift i medfør af § 93 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. – og trækker samtidig en vigtig grænse:

Afgiftsfritagelsen omfatter derimod ikke præmier for andre forsikringsordninger vedrørende arbejdsløshed, herunder forsikringsordninger i form af lønsikring m.v. Disse forsikringer har således heller ikke hidtil været fritaget for stempelafgift.

Begreberne i nr. 3 og 4 defineres ikke i loven. Forarbejderne bygger på »den almindelige forståelse af disse begreber inden for forsikringsbranchen« og henviser til [forsikringsaftalelovens §§ 59-76](#) samt Dansk Søforsikringskonvention. Lystfartøjsforsikringer er efter forarbejderne omfattet af søforsikringsbegrebet. Om anden transportforsikring anfører forarbejderne:

En transportforsikring omfattet almindeligvis både forsikring af varer under forsendelse samt det ansvar, som transportører, ekspeditører, godsterminaler mv., har for varerne under forsendelsen.

Det er netop den formulering, der afgjorde [SKM2013.256.SR](#). Et forsikringsselskab spurgte, om fritagelsen for transportforsikring omfattede henholdsvis **fragtføreransvarsforsikring** (transportørens ansvar for skade på gods under transport eller tilknyttet oplagring) og **speditøransvarsforsikring** (speditørens ansvar for fejl i transportaftalen, herunder når han kontraherer en fremmed fragtfører på vareejerens vegne). Skatterådet svarede ja til begge. Transportøren er fragtføreren, ekspeditøren er speditøren, og begge typer falder dermed præcist under de eksempler, lovgiver og vejledningen har givet. Rådet lagde vægt på, at hverken bemærkningerne eller vejledningen sonderer efter, **hvem der faktisk udfører transporten** – kun efter den forsikredes funktion. Det er derfor uden betydning, om speditøren udfører transporten selv eller overlader den til en fremmed fragtfører.

Det illustrerer et gennemgående træk ved § 4: fritagelserne læses **funktionelt og relativt bredt**, forankret i forsikringsbranchens og forsikringsaftalelovens egne begreber – i modsætning til afgiftspligtens afgrænsning i § 1, stk. 3, der efter 2015 er strengt formel og bilagsbundet.

Kredit- og kautionsforsikring er derimod skarpt afgrænset i forarbejderne ved både karakteristik og bilagsplacering: forsikringsvirksomheden »påtager sig risikoen for en persons eller selskabs betalingsevne og betalingsvilje«, og der er tale om forsikringsklasse 14 og 15.

LOV

Forsikringsaftaleloven § 59

Forsikringsaftaleloven § 77

Skadesforsikringsafgiftsloven § 4

PRAKSIS Skatterådet · Fragtføreransvar og speditøransvar er transportforsikring

29.04.2013

Opgørelse, modregning og fristkoblingen i § 7 – Landsskatterettens praksis om konkursboer

Afgiftsperioden er kalendermåneden, og [§ 7, stk. 1](#) knytter grundlaget til de afgiftspligtige præmier, virksomheden har **opkrævet** i perioden. Loven giver tre modregnings- og fradragsadgange, jf. [§ 7, stk. 2-4](#):

- **fortrydelse** – opkrævede præmier vedrørende aftaler, hvor forsikringstageren har benyttet sin fortrydelsesret efter forsikringslovgivningen,
- **uerholdelige fordringer** – konstaterede tab på præmiefordringer for leverede forsikringsydelser, hvoraf der tidligere er betalt afgift (med genindtægtsføring, hvis fordringen senere betales),
- **tilbagebetalt præmie** – præmier, der tilbagebetales ved opsigelse, samt præmier tilbagebetalt ved efterfølgende regulering.

Konstruktionen er en bevidst forenkling. Stempelafgiftslovens godtgørelsesregler blev ikke videreført; i stedet kan for meget betalt afgift efter de almindelige bemærkninger »modregnes i afgiftsgrundlaget på det tidspunkt, hvor disse forhold konstateres«, suppleret af skatteforvaltningslovens genoptagelsesregler.

Fristkoblingen. [§ 7, stk. 5](#) sætter en ydre grænse: modregning og fradrag efter stk. 2-4 kan kun ske, hvis præmierne er opkrævet i afgiftsperioder, som kan ændres inden for fristen i [skatteforvaltningslovens § 31, stk. 2](#). Modregningsadgangen er altså ikke tidsubegrænset, men følger den ordinære genoptagelsesfrist for afgiftstilsvær.

SKM2025.90.LSR. Landsskatteretten har i [SKM2025.90.LSR](#) (afgjort 2. december 2024, sagsnr. 21-0071006) taget stilling til, hvad der skal til for at opnå godtgørelse af tilbagebetalt afgift. Sagen angik et forsikringsselskab under konkurs, hvor de afgiftsbelagte forsikringer var ophørt som følge af konkursen, hvor Garantifonden for Skadesforsikringsselskaber havde ydet dækning til forsikringstagerne, og hvor konkursboet endnu ikke var afsluttet. [Den juridiske vejledning, afsnit E.A.6.3.5](#) gengiver afgørelsen:

Landsskatteretten finder, at det er en betingelse for godtgørelse af tilbagebetalt skadesforsikringsafgift og motoransvarsforsikringsafgift, at forsikringspræmien, inklusiv forsikringsafgiften, faktisk er tilbagebetalt til forsikringstageren, og at det er konkursboet, der har foretaget tilbagebetalingen. Konkursboet kan derfor ikke godtgøres for en forventet tilbagebetaling til forsikringstagerne, idet konkursboet ikke har foretaget tilbagebetalingen. Landsskatteretten finder endvidere, at godtgørelse af miljøbidrag efter bilskrotbekendtgørelsen kun kan ske, når motoransvarsforsikringsafgiften kan godtgøres.

Afgørelsen fastlægger tre punkter af generel rækkevidde:

1. **Faktisk tilbagebetaling er en betingelse** – ikke en forventet eller anmeldt tilbagebetaling. Modregningsadgangen er bagudrettet og betalingsbetinget.
2. **Tilbagebetalingen skal foretages af den afgiftspligtige selv.** At tredjemand (her Garantifonden) har dækket forsikringstagerne, opfylder ikke betingelsen.
3. **Afgiften følger præmien.** Det er præmien *inklusive* forsikringsafgiften, der skal være tilbagebetalt.

At afgørelsen samtidig behandler miljøbidraget efter bilskrotbekendtgørelsen som accessorisk til motoransvarsforsikringsafgiften – fordi bidraget »udnytter det eksisterende opkrævningssystem med præmien for den lovpligtige ansvarsforsikring for motorkøretøjer« – viser, hvordan de tre forsikringsafgifter og de bidrag, der opkræves sammen med dem, deler skæbne i afregningsteknisk henseende.

LOV

[Skadesforsikringsafgiftsloven § 7, stk. 1-5](#)[Skatteforvaltningsloven § 31, stk. 2](#)

§ 11 Lystfartøjsforsikringsafgiften: lystfartøjsbegrebet og »udelukkende erhvervsmæssige formål«

Lystfartøjsforsikringsafgiften er strukturelt en helt anden størrelse end skadesforsikringsafgiften: den beregnes af **forsikringssummen** (ikke præmien) forholdsmæssigt for den periode, den forfaldne præmie vedrører, jf. § 6, stk. 1. Afgiften omfatter forsikringer for her i landet hjemmehørende lystfartøjer af enhver art, herunder maskineri, inventar og udstyr, jf. § 1, stk. 1.

Undtagelserne i § 2, stk. 1 er snævre og tekniske:

- **ulykkes- og ansvarsforsikringer** (nr. 1) – afgiften rammer altså kasko/tingskade,
- **tingskadeforsikringer for lystfartøjer, hvor risikoen er dækket uden særligt præmietillæg** under almindelige familieforsikringsbetingelser o.lign. (nr. 2),
- **fartøjer, der udelukkende anvendes erhvervsmæssigt af momsregistrerede fiskerivirksomheder** (nr. 3).

Hertil kommer en skønsmæssig dispensationsadgang i § 2, stk. 2, hvor told- og skatteforvaltningen »når særlige grunde taler derfor« kan fritage forsikringer for fartøjer, der **overvejende** anvendes erhvervsmæssigt.

Selve lystfartøjsbegrebet er slagmarken. Efter § 1, stk. 2 er et lystfartøj »ethvert fartøj, medmindre det udelukkende anvendes til erhvervsmæssige formål«, hvorved forstås personbefordring og godstransport eller levering af tjenesteydelser mod vederlag eller til offentlige formål. Definitionen blev indsat med virkning fra 1. april 2019 og var efter forarbejderne en kodificering af hidtidig praksis i overensstemmelse med energibeskatningsdirektivet.

Praksis falder i to grupper:

Sag	Fartøj	Udfald
SKM2014.682.SR	Bevaringsværdigt museumsskib ejet af forening tilknyttet statsanerkendt museum	Ikke lystfartøj – afgiftsfri
SKM2019.457.SR	Snurrevodskutter fra 1958, erklæret bevaringsværdig, ejet af almennyttig forening	Ikke lystfartøj – afgiftsfri
SKM2025.414.SR	78 joller, kajaker, sejl- og motorbåde i sejlklub med kontingent og aktivitetsgebyrer	Lystfartøjer – afgiftspligtige
SKM2025.415.SR	Motorkatamaran anvendt udelukkende som dommerbåd ved kapsejls mod entry fee	Lystfartøj – afgiftspligtigt

Skillelinjen går ikke ved, om der betales vederlag, men ved **fartøjets konstruktion sammenholdt med den faktiske anvendelse**. I [SKM2014.682.SR](#) lagde Skatterådet vægt på:

Der lægges vægt på, at det omhandlede fartøj er konstrueret som et erhvervsfartøj, der ifølge erklæring fra Skibsbevaringsfonden om krav til istandsættelse og vedligeholdelse skal bevares som sådan. Der lægges endvidere vægt på, at fartøjet efter det oplyste og som følge af vedtægterne for foreningen B, herunder formålet om kulturhistorisk bevaring og formidling, alene skal anvendes til museumsformål.

[SKM2019.457.SR](#) videreførte linjen efter 2019-ændringen med den formulering, at fartøjet »anses udelukkende at anvendes til erhvervsmæssige formål, idet det ejes af en almennyttig forening og skal anvendes til at bidrage til bevarelsen af en kystkultur«.

De to sejlklubsager fra 2025 markerer grænsen. Klubberne argumenterede – med momsretlige analogier – at kontingenter og aktivitetsgebyrer skabte den direkte sammenhæng mellem ydelse og vederlag, som kræves for »levering af tjenesteydelser mod vederlag«. Skatterådet afviste det og adskilte udtrykkeligt sagerne fra museumsskibssagerne: der var tale om moderne fritidsfartøjer og idrætsredskaber, ikke historiske erhvervsfartøjer, og den underliggende aktivitet var fritidssejls, idræt og undervisning. Rådet henviste desuden til lovgivers svar under behandlingen af lovforslag nr. 81 (2012) og nr. 132 (2018) om, at det ikke har været hensigten at fritage sejlklubber.

Vederlag alene er altså ikke nok. Betalingsstrukturen kan ikke gøre en jolle til et erhvervsfartøj, når anvendelsen forbliver sport og fritid.

LOV

[Lystfartøjsforsikringsafgiftsloven § 1, stk. 1-2](#)

[Lystfartøjsforsikringsafgiftsloven § 2, stk. 1-2](#)

[Lystfartøjsforsikringsafgiftsloven § 6, stk. 1](#)

PRAKSIS	Skatterådet · Sejlklub skal betale afgift af lystfartøjsforsikring	08.07.2025
	Skatterådet · Lystfartøjsafgift for dommerbåd anvendt til kapsejls i sejlklub	08.07.2025
	Skatterådet · Afgiftspligt af forsikring for bevaringsværdig fiskerbåd til kulturelle formål	20.09.2019
	Skatterådet · Afgiftsfritagelse for kaskoforsikring af historisk museumsskib	03.10.2014

§ 12 Motoransvarsforsikringsafgiften: præmieafgift med erstatningsbaseret minimumsafgift

Motoransvarsforsikringsafgiften er den økonomisk tungeste af de tre forsikringsafgifter og har en helt egen konstruktion. Efter § 1 omfatter den ansvarsforsikringer for registrerede motorkøretøjer, traktorer, påhængs-, sætte- og sidevogne samt påhængsredskaber – og desuden knallerter. Det er samspillet med denne afgift, der forklarer, hvorfor lovpligtige færdselsansvarsforsikringer er fritaget for skadesforsikringsafgift efter § 4, nr. 6: efter stempelafgiftsloven kunne afgiften højst udgøre 8 kr., hvilket forarbejderne betegner som »lav og dermed af begrænset betydning« ved siden af den væsentligt højere motoransvarsforsikringsafgift.

Satserne i § 3, stk. 1 er differentierede:

Kategori	Sats
Ansvarsforsikringer efter § 1, 1. pkt. (hovedreglen)	42,9 pct. af præmien, afgiften ikke indbefattet
Busser, der alene udfører turist- og bestillingskørsel med tilladelse efter lov om buskørsel	34,4 pct. af præmien
Trehjulede eldrevne motorcykler og knallerter	230 kr. årligt
Last- og varemotorkøretøjer m. påhængsvogne til godskørsel for fremmed regning (vognmandskørsel med tilladelse)	Undtaget

Minimumsafgiften er det særegne. Efter § 3, stk. 2 skal forsikringsvirksomhederne indbetale et forskelsbeløb, hvis afgiften for et kalenderår udgør mindre end **47,2 pct.** af de udbetalte erstatninger vedrørende ansvarsskader fra biler afgiftspligtige med 42,9 pct. (henholdsvis 37,8 pct. for 34,4 pct.-gruppen). Ved opgørelsen af årets erstatninger gælder udjævningsregler, der skal forhindre, at enkeltbegivenheder forvrider billedet: udbetalinger fra én forsikringsbegivenhed kan højst indgå med 5 pct., og fra tre begivenheder højst 10 pct., af de samlede erstatningsudbetalinger – og den enkelte begivenhed indgår med højst 1 mio. kr.

Virksomhederne kan efter § 3, stk. 3 for en periode på **fem år** vælge en henførselsmetode, hvor forskelsbeløbet opgøres på grundlag af de præmieindtægter og erstatninger, der kan henføres til skader sket i kalenderåret, frem for de faktisk udbetalte. Valget skal senest træffes 1. april i det kalenderår, der følger seneste femårsperiode. Overstiger et forskelsbeløb 5 pct. af erstatningerne, kan den overskydende del fremføres og fradrages i senere års afgiftsindbetaling – dog kun i det omfang, det efterfølgende års afgift overstiger 51,5 pct. (henholdsvis 41,3 pct.) af erstatningerne, jf. § 3, stk. 4-5.

Denne konstruktion forklarer det dobbelte regnskabskrav i § 4: virksomheden skal føre **både** et regnskab over præmieindtægterne, der kan danne grundlag for det månedlige afgiftsbeløb og kontrollen hermed (stk. 1), **og** et regnskab over **udbetalte erstatninger**, der kan danne grundlag for afgiftens endelige opgørelse efter § 3, stk. 2-5 (stk. 2). Det er en dokumentationsbyrde, som skadesforsikringsafgiften ikke kender.

Afgiftssubjektet er efter § 2, stk. 1 de forsikringsvirksomheder, der tegner forsikringerne, med samme differentierede repræsentantordning som i skadesforsikringsafgiftsloven: pligtmæssig herboende repræsentant for virksomheder uden for EU/den nordiske bistandsaftale eller uden inddrivelsesaftale svarende til EU-reglerne, og frivillig ordning for øvrige.

Godtgørelsessiden deles med skadesforsikringsafgiften, jf. [SKM2025.90.LSR](#), hvor Landsskatteretten anvendte samme betingelse om faktisk tilbagebetaling foretaget af den afgiftspligtige selv på begge afgifter – og lod miljøbidraget efter bilskrotbekendtgørelsen følge motoransvarsforsikringsafgiften.

Motoransvarsforsikringsafgiftsloven § 3, stk. 1-5

Motoransvarsforsikringsafgiftsloven § 4, stk. 1-2

Skadesforsikringsafgiftsloven § 4

§ 13 Oplysningspligt, straf og den vedtagne men ikke-konsoliderede skærpelse af § 16

Kontrolsiden hviler på to søjler. For det første **oplysningspligten** i § 14, der rækker ud over afgiftssubjektet selv: andre erhvervsdrivende skal efter anmodning oplyse om deres **køb** af forsikringsydelser omfattet af loven (stk. 1), og juridiske og fysiske personer omfattet af kapitel 1 i **lov om forsikringsformidling** skal oplyse om forsikringer, de har deltaget i formidlingen af (stk. 2). Konstruktionen er direkte begrundet i afgiftens grænseoverskridende karakter – forarbejderne fremhæver, at »forsikringsydelser [...] let krydser landegrænserne«.

For det andet **strafbestemmelsen** i § 16. Bøde rammer den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for afgiftskontrol, eller overtræder de opregnede registrerings-, angivelses- og regnskabsbestemmelser (stk. 1). Ved forsæt til unddragelse er strafferammen bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter **straffeloven § 289** (stk. 3). Juridiske personer kan pålægges strafansvar (stk. 4). De oprindelige forarbejder fastsatte et fast bødeniveau på 5.000 kr. pr. overtrædelse af registrerings-, angivelses- og regnskabsforskrifter, fordoblet til 10.000 kr. ved gentagelse og derefter forhøjet med 25 pct. af den sidst udmålte bøde.

Aktualitetsforbehold. Ved **lov nr. 1795 af 28. december 2023** er § 16, stk. 1 og 3, ændret sprogligt (»den, som« → »den, der«; »Den, der begår« → »Begås«) med ikrafttræden **1. januar 2024**. Ændringerne er trådt i kraft, men er **endnu ikke konsolideret** ind i lovbekendtgørelsen. De sproglige greb er rene teknikaliteter – men de bærer et betydeligt materielt indhold, fordi de netop skulle skabe hjemmel til at fastsætte nye strafudmålingsretningslinjer i bemærkningerne:

De foreslåede ændringer i skadesforsikringsafgiftsloven har alene til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om strafniveauet ved overtrædelser, der kan medføre, at der realiseres en unddragelse.

De forudsatte ændringer af sanktionspraksis er gennemgribende:

Element	Ny forudsat praksis
Tillægsbøde ved fængselsstraf	Fordobles til det dobbelte af unddragelsen (ved forsøg: én gang det undtagne beløb)
Beløbsgrænse for fængselsstraf	Hæves fra 100.000 kr. til 500.000 kr. – herover som udgangspunkt straffeloven § 289 (op til 8 års fængsel)
Gentagelsestilfælde	500.000 kr.-grænsen gælder ikke; ved forsætlig unddragelse over 250.000 kr. med tidligere tilsvarende dom: fængsel + tillægsbøde på to gange unddragelsen (10-årig gentagelsesvirkning)
Progressionsgrænsen på 60.000 kr.	Ophæves – normalbøde = én gang unddragelsen ved grov uagtsomhed, to gange ved forsæt
Minimumsgrænse i førstegangstilfælde	Bødesag rejses først ved unddragelse over 40.000 kr. ; mellem 20.000 og 40.000 kr. fast bøde på 5.000 kr. uanset tilregnelser

Selvanmeldelse	Forsætlig unddragelse over 100.000 kr. og indtil 500.000 kr.: bøde svarende til unddragelsen. Over 500.000 kr.: fængsel + tillægsbøde svarende til unddragelsen. Ingen straf ved grov uagtsomhed uanset beløb, eller ved forsæt op til 100.000 kr.
----------------	--

Forarbejderne understreger, at strafudmålingen fortsat beror på domstolenes konkrete vurdering, og at niveauet kan fraviges i op- og nedadgående retning efter de almindelige regler i straffelovens kapitel 10. Da skadesforsikringsafgiftslovens § 17 henviser til opkrævningslovens § 18, kan sager, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, afsluttes administrativt med et bødeforelæg – hvilket er den praktiske konsekvens af, at fængselsgrænsen er femdoblet.

LOV

Skadesforsikringsafgiftsloven § 14, stk. 1-2

Skadesforsikringsafgiftsloven § 16, stk. 1, 3

Straffeloven § 289

§ 14 Sammenfatning: fire spørgsmål der afgør en forsikringsafgiftssag

Praksis på forsikringsafgiftsområdet er sparsom i domstolsregi, men tæt og velstruktureret i Skatterådets bindende svar. Sagerne kan næsten altid reduceres til fire spørgsmål, der besvares i rækkefølge:

1. Er ydelsen kategoriseret som skadesforsikring i forsikringsklassebilaget? Efter 1. juli 2015 er dette det eneste kriterium, jf. § 1, stk. 3. Udbyderens status, dennes eventuelle undtagelse fra tilladelseskra, og de forsikringsretlige særregler i øvrigt er uden betydning – [SKM2015.696.SR](#). Til gengæld læses de enkelte klasser efter deres indhold: assistance i klasse 18 forudsætter et skadeselement, hvorfor snerydning falder udenfor – [SKM2017.536.SR](#).

2. Er der dansk afgiftskompetence? Kriterierne i § 1, stk. 1, nr. 1-3 er alternative. Men EØS-undtagelsen i § 1, stk. 2 trumfer indgåelsesstedet: er risikoen placeret i et andet EØS-land, er præmien uden for dansk afgift – en direkte konsekvens af EU-rettens princip om, at præmieafgift kun må pålægges i risikolandet.

3. Hvem er afgiftssubjekt, og hvad er grundlaget? Kun den, der påtager sig forsikringsrisikoen, er afgiftspligtig efter § 5 – agenter er hverken afgifts- eller registreringspligtige, og deres selvstændigt fastsatte avance er ikke præmie, jf. [SKM2014.237.SR](#) og styresignalet [SKM2015.457.SKAT](#). Omvendt sætter værnsreglen i § 3, stk. 2 et markedsprisguld, når forsikringen indgår i en pakke eller ydes »gratis«.

4. Rammes forsikringen af en fritagelse? Kataloget i § 4 læses funktionelt og forankret i forsikringsbranchens og forsikringsaftalelovens begreber – deraf den brede rækkevidde af transportforsikringsfritagelsen i [SKM2013.256.SR](#), der omfatter både fragtfører- og speditøransvar uanset, hvem der udfører transporten. Genforsikringsfritagelsen i § 4, nr. 5 forhindrer samtidig kaskadebeskatning i flerleddede vejhjælpskonstruktioner.

For de sideordnede afgifter gælder egne mønstre. Lystfartøjsforsikringsafgiften afgøres på **fartøjets konstruktion sammenholdt med den faktiske anvendelse** – historiske erhvervsfartøjer til kulturarvsbevaring er fritaget ([SKM2014.682.SR](#), [SKM2019.457.SR](#)), mens gebyrfinansieret klubsejls ikke er erhvervsmæssig ([SKM2025.414.SR](#), [SKM2025.415.SR](#)). Motoransvarsforsikringsafgiften har sin erstatningsbaserede minimumsafgift og det deraf følgende dobbelte regnskabskrav.

To **aktualitetsforbehold** skal med i enhver rådgivning: henvisningen i § 1, stk. 3, er ændret til bilag 1 til [lov om forsikringsvirksomhed](#), og strafniveauet i § 16 er skærpet fra 1. januar 2024 ved [lov nr. 1795 af 28. december 2023](#) – ingen af delene er endnu konsolideret ind i lovbekendtgørelsen.

Afgrænsning. Denne oversigt behandler ikke momsfritagelsen for forsikrings- og genforsikringstransaktioner eller fradragsret, jf. [moms-fortolkning](#), ikke energiafgifternes godtgørelsesregler, jf. [energiafgifter](#), og ikke den materielle forsikringsaftaleret om dækning, præmiebetaling og oplysningspligt, jf. [oplysningspligt-fal](#) og [forsikringspolice-uklarhed](#).

LOV

[Skadesforsikringsafgiftsloven § 1, stk. 1-3](#)[Skadesforsikringsafgiftsloven § 3, stk. 2](#)[Skadesforsikringsafgiftsloven § 4](#)[Skadesforsikringsafgiftsloven § 5](#)

PRAKSIS

Skatterådet · Sejlklub skal betale afgift af lystfartøjsforsikring	08.07.2025
Skatterådet · Lystfartøjsafgift for dommerbåd anvendt til kapsejlads i sejlklub	08.07.2025
Skatterådet · Afgiftspligt af forsikring for bevaringsværdig fiskerbåd til kulturelle formål	20.09.2019
Skatterådet · Snerydning på abonnement er ikke momsfrataget forsikring	05.09.2017
Skatterådet · Vejrhjælpsabonnementer er afgiftspligtig skadesforsikring efter lovændring	09.11.2015
Skatterådet · Afgiftsfritagelse for kaskoforsikring af historisk museumsskib	03.10.2014
Skatterådet · Skadesforsikringsafgift af leasingvirksomheds avance på forsikringspræmier	04.04.2014
Skatterådet · Fragtføreransvar og speditøransvar er transportforsikring	29.04.2013

REFERENCE

Lovgrundlag

8 paragraffer

Lystfartøjsforsikringsafgiftsloven § 1	stk. 2	Motoransvarsforsikringsafgiftsloven § 3	stk. 1-2
Skadesforsikringsafgiftsloven § 1	stk. 1-3	Skadesforsikringsafgiftsloven § 2	
Skadesforsikringsafgiftsloven § 3	stk. 1-2	Skadesforsikringsafgiftsloven § 4	
Skadesforsikringsafgiftsloven § 5		Skadesforsikringsafgiftsloven § 7	

MATERIALE

Citerede afgørelser

10 afgørelser

SKATTERÅDET · ADMINISTRATIV MYNDIGHED

10

08.07.2025	Sejlklub skal betale afgift af lystfartøjsforsikring	25-1411319
08.07.2025	Lystfartøjsafgift for dommerbåd anvendt til kapsejlads i sejlklub	25-1411076
20.09.2019	Afgiftspligt af forsikring for bevaringsværdig fiskerbåd til kulturelle formål	18-1881889
05.09.2017	Snerydning på abonnement er ikke momsfrataget forsikring	17-1201064
09.11.2015	Vejrhjælpsabonnementer er afgiftspligtig skadesforsikring efter lovændring	15-1535913
03.10.2014	Afgiftsfritagelse for kaskoforsikring af historisk museumsskib	14-3249811
04.04.2014	Skadesforsikringsafgift af leasingvirksomheds avance på forsikringspræmier	13-5723987

12.09.2013	Vejhjælpsabonnementer udbudt af ikke-forsikringsselskaber falder uden for skadesforsikringsafgift	13-0048631
29.04.2013	Fragtføreransvar og speditøransvar er transportforsikring	13-0059075
20.02.2008	Stempelafgift af købsforsikring med dynamisk kundepulje	08-019248

FORARBEJDE Betænkninger

1 reference

Stempelafgift – Betænkning nr. 1364 fra Stempeludvalget

nr. 1364 · 1998 · Skatteministeriet